

Posudek školitelky na bakalářskou práci Elišky Frešerové
Žárlivost ve středověkém francouzském a katalánském románu

Předloženou studii Eliška Frešerová navrhla a vypracovala zcela samostatně, a teprve v závěrečné fázi zohlednila některé mé formální a stylistické připomínky. Na bakalářskou práci jde o velmi solidní a mezioborově zaměřený počín. Jednak časovým vymezením (akademických prací věnovaných středověku je statisticky mnohem méně než těch, které analyzují literaturu moderní nebo současnou), jednak obsáhnutím hned tří jazykových oblastí (francouzské, okcitánské a katalánské). Eliška Frešerová se ve zkoumaných textech pohybuje naprosto suverénně a veškeré své hypotézy dokládá četnými citacemi originálů.

Bakalářská práce se zabývá pojetím jedné z klíčových neřestí, a sice žárlivosti, ve třech dílech středověké beletrie: *Románu o růži* (13. stol. – Guillaume de Lorris a Jean de Meun), okcitánském románu *Flamenca* (13. stol. – autor neznámý) a v úryvcích z rozsáhlého katalánského románu *Tirant lo Blanc* (15. stol. – Joanot Martorell), který je oproti svým předchůdcům mnohem mladší, a umožňuje tak jistou míru diachronního prozkoumání této tematiky napříč dvěma staletími.

Po kratičkém úvodu Eliška Frešerová pro lepší přehlednost shrnuje děje analyzovaných románů, což je přínosné zejména v případě méně známé *Flamenky* a rozsáhlé kompozice *Tirant lo Blanc*. Následně se věnuje definici a pravidlům dvorské lásky, která je nezbytná pro pochopení vrcholně a pozdně středověké tvorby. V klíčové části bakalářské práce pak studentka analyzuje žárlivost nejen jako „neřest“, ale i jako „nemoc“.

Závěr studie je na můj vkus příliš stručný (jedna stránka z textu, který jich celkově i s bibliografií čítá jednapadesát), což je velká škoda. Nijak netrvám na francouzském úzu (závěr = třetina studie), nicméně na takto omezené ploše není možné shrnout výsledky bádání a ještě problematiku „otevřít“ novým výzkumům. Autorka má pravdu, že téma žárlivosti je spojeno s celou řadou dalších aspektů, které by si zasloužily pozornost: role muže a ženy, postoj k vlastnímu tělu a tělesnosti obecně, otázka ženina souhlasu s mužovým dvořením, kurtoazie v opozici k jistému pragmatismu až cynismu některých autorů, vztah mezi milostným a metafyzickým čtením týchž textů, (z dnešního pohledu) intenzivní ageismus středověké mentality, ale i otázka literárního žánru a role žárlivosti v něm apod.

Jednotlivé zajímavé postřehy figurují přímo v kapitolách věnovaných příslušným románům, nicméně stálo by zato stručně o nich pojednat ještě na závěr. Rovněž by bylo dobré vztáhnout (netriviálním způsobem) středověké texty k dnešku a podívat se na ně více očima

současných filozofií a literárněkritických teorií (žárlivost jako hluboká krize sebevědomí a narušení vztahu k druhému; žárlivost jako neurobiologický problém; žárlivost z evolučního a společenského hlediska apod.).

Navzdory výtce ohledně závěru bakalářskou práci Elišky Frešerové tímto vřele doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „výborně“.

V Praze dne 25. 8. 2020

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.